

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **J. P.**, zastoupeného JUDr. Hanou Homolkovou, advokátkou se sídlem v Českých Budějovicích, Biskupská 1, za účasti **Krajského úřadu Jihočeského kraje**, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, zastoupeného JUDr. Františkem Smejkaem, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Klavíkova 18, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 2. 2006, č. j. 10 Ca 195/2005 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Zástupkyni stěžovatele JUDr. Haně Homolkové, advokátce **se určuje** na odměně za zastupování částka 1075 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 2. 2006, č. j. 10 Ca 195/2005 - 27, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud napadeným usnesením odmítl opožděně podanou žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic, ze dne 9. 8. 2005, č. j. KUJCK 18655/05 OUPI/Kr, kterým bylo zamítnuto rovněž opožděně podané odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Strakonice,

odboru stavebního úřadu, ze dne 23. 5. 2005, č. j. SÚ/965/965/05/Tom, o uložení pokuty ve výši 10 000 Kč stěžovateli, jenž se dopustil přestupku podle ustanovení § 105 odst. 2 písm. f) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

Krajský soud při svém rozhodování dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele byla podána opožděně. Stěžovatel převzal rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic, ze dne 9. 8. 2005, č. j. KUJCK 18655/05 OUPI/Kr dne 17. 8. 2005 (po předchozím uložení dne 11. 8. 2005 a fiktivním doručení dne 14. 8. 2005 podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a žalobu proti tomuto rozhodnutí předal k poštovní přepravě až dne 8. 11. 2005. Jelikož zákonná dvouměsíční lhůta k podání žaloby uplynula dnem 15. 10. 2005, byla žaloba stěžovatele předaná k poštovní přepravě dne 8. 11. 2005 podána ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích opožděně. Krajský soud proto žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti proti tomuto usnesení krajského soudu, která je opřena o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s., stěžovatel namítl, že pochybení správního orgánu spočívalo, mimo již vytýkaných vad (rozhodnutí o uložení pokuty může rodinu stěžovatele ekonomicky zničit, doba k provedení nařízené opravy je příliš krátká), v nesprávném poučení o všech důsledcích uložené pokuty, mimo jiné i o opravném prostředku. Za této situace je postup správních orgánů neadekvátní a nepřiměřeně přísný a usnesení krajského soudu nezákonné. Současně stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud, aby přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

Krajský úřad Jihočeského kraje v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že není sporu o opožděnosti podané žaloby a pokud jde o věcnou argumentaci, odkazuje na vyjádření k žalobě, které je založeno v soudním spisu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 2. 2006, č. j. 10 Ca 195/2005 - 27, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud, který rozhoduje o kasační stížnosti proti napadenému usnesení krajského soudu, vychází z toho, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného soudního rozhodnutí byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších

požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Náležitosti rozhodnutí vydaného správním orgánem ve správním řízení jsou obsaženy v ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož musí rozhodnutí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Podle ustanovení § 47 odst. 4 téhož zákona poučení o odvolání (rozkladu) obsahuje údaj, zda je rozhodnutí konečné nebo zda se lze proti němu odvolat (podat rozklad), v jaké lhůtě, ke kterému orgánu a kde lze odvolání podat. Zákon tedy stanoví, aby správní orgán ve svém rozhodnutí poučil o odvolání (případně rozkladu), tedy pouze o řádném opravném prostředku správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, č. j. 7 Ads 42/2003 - 25).

Pokud v rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic ze dne 9. 8. 2005, č. j. KUJCK 18655/05 OUPI/Kr, bylo uvedeno, že se proti němu nelze odvolat, odpovídá takto formulované poučení ustanovení § 47 odst. 4 správního řádu.

Vzhledem k tomu, že uvedené správní rozhodnutí obsahovalo řádné poučení, mohl stěžovatel podat žalobu do dvou měsíců poté, kdy mu bylo toto rozhodnutí oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, jak je uvedeno v ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., přičemž podle odst. 4 tohoto ustanovení zmeškání této lhůty nelze prominout. Žalobou napadené rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a investic, ze dne 9. 8. 2005, č. j. KUJCK 18655/05 OUPI/Kr, bylo stěžovateli doručeno dne 15. 8. 2005 (po předchozím uložení dne 11. 8. 2005 a náhradním doručení podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů; ve skutečnosti převzatém stěžovatelem do vlastních rukou dne 17. 8. 2005). S ohledem na ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. bylo posledním dnem lhůty, kdy bylo možno podat žalobu, pondělí dne 17. 10. 2005. Byla-li tedy žaloba stěžovatelem předána k poštovní přepravě až dne 8. 11. 2005 a Krajskému soudu v Českých Budějovicích doručena dne 9. 11. 2005, byla podána zjevně opožděně a tento krajský soud ji důvodně v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Se zřetelem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost, která byla podána i z důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti usnesení o odmítnutí žaloby, zamítl v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s., neboť ji neshledal důvodnou.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože rozhodl o tomto mimořádném opravném prostředku přednostně rozsudkem o věci samé.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a úspěšnému správnímu orgánu vznikly náklady v řízení o kasační stížnosti, spojené se zastoupením advokátem. Nejvyšší správní soud však přesto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů

řízení o kasační stížnosti. Důvody zvláštního zřetele hodné pro tento postup spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že je povinností každého správního orgánu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě i proti kasační stížnosti. Tato povinnost představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné agendy, k níž je správní orgán personálně i finančně vybavován ze státního rozpočtu. Nelze proto v tomto případě spravedlivě žádat na stěžovateli, aby hradil náklady vzniklé tím, že správní orgán udělil k zastupování plnou moc advokátovi. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal úspěšnému správnímu orgánu náhradu nákladů řízení spojených s jeho zastupováním advokátem (§ 60 odst. 7 s. ř. s.), byť jinak obecné podmínky náhrady nákladů řízení splněny byly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen soudem ustanovenou advokátkou JUDr. Hanou Homolkovou, která podle obsahu spisu dne 20. 4. 2006 vypracovala doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 3. 2006. Za tohoto stavu činí odměna advokátky JUDr. Hany Homolkové částku 1075 Kč (jeden úkon právní služby po 1000 Kč dle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, kterým je podání ve věci samé; jeden režijní paušál po 75 Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky). Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu